

ЗИМОВА КАЗКА

Вже й осінь пішла спочивати, а зими чомусь досі не було. Принишклий ліс лише дрімав, бо не міг заснути без теплої снігової ковдри. Нелегко було й звірятам. Ніяк не міг зігрітися у своєму ліжечку їжачок Голочка, мерзлякувато тулилося до теплого маминого боку ведмежа Ласунчик, та найгірше велося зайчикам Вуханчику й Стрибайчику. Вони саме поскидали свої сіренькі кожушки та одяглися у сніжно-білі. А як вийдеш у білому серед брудного сірого лісу? Це ж здалеку вовк побачить!

Зажурилися зайченята: так хочеться їсти, та й лапки не завадило б розім'яти. А тут ще тітка Сойка сіла на найвищу сосну і закричала:

— Біда! Біда! У нашої Зимоньки—Зими нещастя! Злий Північний Вітер украв лантух зі снігом! Ой, біда! Біда!

— Он воно що! — сказав Вуханчик братикові Стрибайчику. — Треба щось робити...

— Але що? — розгубився Стрибайчик. — Хіба ми зможемо перемогти Північний Вітер? Він же такий лютий і дужий!

— Удвох ми, звичайно, нічого не вдіємо, — погодився Вуханчик. — Та, може, щось порадить старий Вухань?

Дідусь уважно вислухав малят і зітхнув:

— Північний Вітер не тільки злий, а й підступний. Так просто лантуха зі снігом не віддасть.

— Що ж робити, дідусю? — прошепотів Вуханчик.

Старий Вухань ласкаво подивився на онука:

— Лихові можна зарадити... Та от чи витримаєш ти випробування?

— Витримаю! — твердо мовив Вуханчик.

— Насамперед запам'ятай — нічого не бери з рук ворога! І до палацу Північного Вітру ти повинен йти сам.

— А я? — образився Стрибайчик.

— Ми будемо чекати, а це теж нелегко.

